

Pirtin Viesti

Kaisu Piirainen uutena vuotena opettaja Kikuchin luona.

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

Hän nosti minut ylös turmion kuopasta, lokaisesta liejusta, ja asetti minun jalkani kalliolle. Ps. 40: 3.

Eipä uskoisi, että se on niin huono paikka, kuin upottava lieju.

Mikä sitten?

Epäuskon tila.

Maailmassa on paljon hyvänluontoisia, avuliata ihmisiä. Se on hyvä. Meidän pitäisi jatkuvasti pyrkiä sellaisiksi kasvamaan. On myös Jumalan tahto, että menettelemme, puhumme ja toimimme aina vain hyvää tarkoittaen. Siihen hän kehoittaa pitkin matkaa sanassaan. Raamatussa ei ole yhtään Herran antamaa kehoitusta sellaista, että me saisimme sen ohi mennä. Isän tahdon pitäisi olla myös lapsen tahto.

Isän tahdon seuraamisesta tulee siunaus tähän elämään. Sellainenkin ihminen, joka ei Herrasta itsestään välitä, mutta toimii kuitenkin hänen antamiensa elämänohjeitten kanssa sopuisuudessa, saa elämänsä siunauksen. Mutta vaikka hän olisi kuinka erinomainen tahansa vaelluksessaan ja suhteessaan ihmisiin, vaikkapa hän panisi henkensä alttiiksi toisten hyväksi, jos hän ei välitä Herrasta itsestään, jos hänelle ei Jeesus merkitse mitään, hän on kuin upottavassa liejussa.

Parhaimminkaan eletty elämä ei ihmistä voi pelastaa ikuisesta turmiosta. Siihen on olemassa vain yksi keino. Jumala on lahjoittanut sen meille Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa.

Kristus-kalliolla vain on kova ja kestävä maaperä. Kaikkialla muualla on upottavaa liejua. Vain Kristus-kalliolta kohotaan taivaaseen.

On hyvä, että meidät on kastettu Jeesuksen lunastustyöhön. Silloin meidät on nostettu Kristus-kalliolle. Niin meidän ei tarvitse pinnistellä itse kalliolle päästäksemme. Emme siihen kykenisikään.

Mutta on paha, että monen monet elävät välinpitämättöminä ja kylminä tälle Jumalan rakkaudelle Jeesuksessa ja menettävät autuutensa epäuskonsa tähden.

Pelastuksemme on kokonaan lahjan varassa. Ellemme sitä tajua ja ellemme näe tarvitsevamme Jeesuksen suorittamaa pelastustyötä, niin Jumala saattaa paljastaa jonkin synneistämme niin suureksi, että meidän on pakko tajuta olevamme ilman Jeesusta liejuun uppoumassa. Mikään muu ei voi meitä pelastaa kuin Jeesuksen kuolema ristillä. Mitään ansioita ei ole kenelläkään ihmisellä Jumalan edessä. Kaikkien on turvauduttava ryövärin armoon.

Onnellinen on se ihminen, joka sellaisenaan jää turvautumaan Jeesuksen valmiiseen pelastukseen. Eipä hän silloin voi olla Herraansa kiittämättä. Kyllä silloin tulee halu kaikessa katsoa, miellyttääkö tämä minun Herraani. Ei ole enää kysymys siitä, miellyttääkö se minua itseäni. Uskon pohjalla vasta voidaan puhua kilvoituksesta. Se kuuluu uskon olemukseseen. Mutta ensiksi Herra haluaa meidän antavan kiitoksen Jeesuksen suorittamasta lunastuksesta Golgatan ristillä. Ensiksi eletään uskossa Kristus-kalliolla.

Uskovan ihmisen tehtävänä on sitten vetää toisia ihmisiä epäuskon suosta elämään uskossa tällä pelastuksen kalliolla. Jumala kyllä näyttää, miten kukin voi toimia sen hyväksi maallisessa kutsuimuksessaan ja sen ohella. On ihmeellistä nähdä raamatun sanasta, että Jumala on valmistanut kaikki hyvät työmmekin eteemme elääksemme niissä. Niin täydellisesti olemme Jumalan lahjojen varassa.

Olkoon jatkuva rukouksemme, ettei mikään tulisi meille koskaan kalliimaksi eikä tärkeämmäksi kuin on Jeesus, meidän Vapahtajamme, pelastuksemme kallio, taivaan ovi.

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

N:o 1

Päätoimittaja: Toivo Salomaa

1955

Minun tähteni.

*Minun tähteni, Herrani Jeesus,
Menet kuolohon katkerimpaan
Sinä, synnitön, synniksi tehdään
Tulit syntien kantajaks maan.*

*Minun tähteni Getsemanessa
Sinun tuskas on mittaamaton,
Kun jo kohta sun tuo vihan malja
Isän tahdosta juotava on.*

*Minun tähteni, synteini tähden
Veres ristillä virrannut on.
Sinun ties kävi kuoleman vaivaan,
Minun tieni käy nyt elohon.*

*Minun tähteni ohdakekruunuin
Koristeltuna on pyhä pää.
Minun tähteni tuo veren jälki
Ohimoillesi kiehkuraks jää.*

*Minun tähteni Golgatan kumpu
Verin runsahin kostutetaan.
Minun tähteni runneltu ruumis
Verikyynelin kastavi maan.*

K. V. Tamminen Sk. 111.

Juhlaa opistolla.

Tämän vuoden ensimmäisenä rukouspäivänä ja sen aattona saimme viettää opistolla harvinaista juhlaa piispanvierailun merkeissä. Pohjois-Karjalan eri kansanopistoissa käydessään saapui hiippakuntamme piispa Eino Sormunen myös meidän opistollemme. Hänen seurueeseensa kuuluivat hiippakunnan pyhäkoulupastori Tapani Luoma ja nuorisopastori Paavo Maunula. Saimme näiden päivien aikana kuulla luentoja, raamatutuntien ja puheiden muodossa monista ihmiselämästä koskevista kysymyksistä, ennen muuta jälleen äärettömän paljon siitä, minkä tulisi olla elämässämme tärkeintä ja kalleinta.

Ensimmäisenä vierallupäivänään piti piispa Sormunen ensiksi raamattutunnin. Se käsitteli kysymystä uskonelämästä, mitä hän valotti monelta eri puolelta. Hän mainitsi muun muassa Raamatusta kohdan, jota pidetään uskon täydellisimpänä määritelmänä, nimittäin Kol. 3: 3—4, missä sanotaan: "Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa; kun Kristus, meidän elämämme ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa". — Kaikki elämä on lähtöisin Jumalasta ja me tulemme osallisiksi tästä elämästä Jumalassa Pyhän Hengen kautta jo Pyhässä Kasteessa. "Sillä me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi — — — ja kaikki olemme saaneet juoda samaa Henkeä." (1 Kor. 12: 13) — Kasteessa tapahtuu meille samaa kuin Jeesukselle tapahtui ristillä ja ylösnousemuksessa. Kaste liittää meidät seurakuntaan, Kristuksen ruumiiseen.

Mainittuaan vielä useita muita uskonelämästä koskevia asioita piispa päätti raamattutuntinsa yhteenvedon: uskonelämä on Pyhän Hengen synnyttämä elämä, ei se tule meidän työnämme eikä valmisteluinaamme, vaan se on ylhäältä tuleva lahja, se on Kristuksen kärsimyksen ja kuoleman siirtymistä kasteen kautta meihin, osallisuutta tähän kärsivään Kristukseen, hänen seuraamistaan kilvoituksessa päämääränä kirkkaus, jolloin me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on.

Piispan luennon aiheena oli nuorison ongelma. Hän sanoi, että tämä toisen maailmansodan jälkeinen, nykyajan nuori-

riso on hapuilevaa nuorisoa. Sillä ei ole ollut lapsuutta sanan varsinaisessa merkityksessä, sitä turvallista aikaa, mikä on välttämätöntä lapselle, vaan useita vuosia synkkää, jännitystä ja pelkoa täynnä olevaa sota-aikaa. Tämä on jättänyt jälkensä nuorison hermoihin. — Hän sanoi myös, että maamme muuttuessa maatalousmaasta yhä enemmän teollisuusmaaksi tapahtuu nuorten siirtymistä kaupunkiin. Tämä saa aikaan sen, että henkiset siteet, jotka maalla liittävät asukkaat toisiinsa, katkeavat, tulee yksinäisyyttä ja turvattomuutta, ja perinteet häviävät. Kirkko voi opastaa nuoria pääsemään hapuilusta selvytyteen. Sen tehtävänä on asettaa Kristus nuorten eteen.

Pastori Maunula luennoi kristillisestä nuorisotyöstä ja piti lauantai-iltana raamattutunnin aiheenaan Jumalan lahjat. Hän mainitsi neljä suurta Jumalan meillemme antamaa lahjaa, nimittäin Pyhän Kasteen, Jumalan Sanan ja Pyhän Ehtoollisen sekä ajallisen isänmaan ja vetosi joka kohdassa Ilmestyskirjassa olevaan kehoitukseen: "Pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi."

Sunnuntaina päiväjumalanpalvelukseen saapui opistolle paljon väkeä lähiympäristöstä ja kauempaakin. Jumalanpalveluksessa saarnasi pastori Luoma. Saimme kuulla voimakasta julistusta tämän vuoden ensimmäisen rukouspäivän Ilmestyskirjasta otetun tekstin johdosta, joka kuului: "Muista siis, mitä olet saanut ja kuullut, ja ota siitä vaari ja tee parannus. Jos et valvo, niin minä tulen kuin varas, etkä sinä tiedä, millä hetkellä minä sinun päällesi tulen."

Saarnansa alussa pastori Luoma mainitsi, että tämän tekstin on valinnut edesmennyt Turun tuomiorovasti Lauri Takala, joka oli opistomme ystäviä. Näin rukouspäivän sanoma on samalla kuin sanoma ajan rajan toiselta puolelta. — Saarnassa teroitettiin mieliin erikoisesti sitä, miten meidän tulisi olla eturintaman kristittyjä. Kiusaaja tahtoo vetää meitä rintaman taakse ja omalle puolelleen. Näin käykin aina silloin, kun emme valvo. Sota-aikana nähtiin, että vihollinen saattoi kuljettaa pois etulinjassa olevan vartiosotilaan, joka oli nukahtanut, niin että jäi vain jälki hanteen.

Pastori Luoma mainitsi myös siitä, mi-

ten nykyään saadaan lukea sanomalehdistä paljon hirmuisia uutisia, joista ehkä kauheimpia ovat kertomukset lapsenryöstöistä. Vanhemmat antavat mitä hyvänsä saadakseen ryöstetyn lapsensa takaisin tykönsä. Näin on myös laita vihollisen ryöstämän langenneen ihmiskunnan ja jokaisen yksityisen ihmisen, jonka puolesta Jumala on tehnyt kaikkensa saattaakseen kaikki takaisin yhteyteensä. Hän on antanut ainokaisen Poikansa meille Vapahtajaksi ja Lunastajaksi.

Lyhyen kirkkokahvitauon jälkeen alkoi opistolla päiväjuhla, johon oli saapunut yleisöä eri puolilta pitäjää suurin joukoin. Tässä tilaisuudessa esitti Nurmeksen seurakuntanuorten kuoro laulua, myös opistolaiset esittivät kuorolauluynnä muuta ohjelmaa.

Päiväjuhlan alkupuheessa rovasti Koivisto Nurmeksesta lausui mieleenpainuvia sanoja erikoisesti opistonuorille. Hän mainitsi ensinnäkin siitä, miten piispan vierailu on merkittävä kohokohta opistoelämässä ja että varmaan hänen sanansa säilyvät nuorten mielissä koko elämän ajan. — Edelleen hän puhui opistolaisille siitä, miten he ovat saapuneet opistoon eri tahoilta, monet kaukaakin ja useat vaatimattomista oloista, mutta että varmaan kaikissa on yhteistä se, että on tehty työtä ja pyydetty saada palvelua Jumalaa. Vanhempain esirukoukset ovat saattelleet nuoria opistotielle. Jokainen nuori on kodille hyvin kallisarvoinen lahja. Nuoret itse ymmärtävät usein vasta jälkeinpäin, miten ratkaisevaa osaa opisto-aika merkitsee elämässä. Nuorina meillä on eniten aikaa itseämme varten, ja silloin onkin koottava se sielun rikkaus, jota myöhemmin kovin kipeästi tarvitsemme. On tärkeätä ennen muuta se, että elämän pääasia on kunnossa, ettei mikään olisi estämässä sitä elämää, mitä elämme Jumalassa.

Pastori Maunula puhui aiheenaan Ps. 65: 4, joka kuului myös rukouspäivän teksteihin: ”Minun syntivelkani ovat ylen raskaat, mutta sinä annat anteeksi meidän rikoksemme.” — Hän puhui ihmisen vastuusta, opiston käyneidenkin vastuusta, mikä heillä on toisista seurakunnan keskuudessa. — Me ihmiset tunnemme syyllisyyttä puhuttaessa tästä asiasta. On raskasta Kainin tavoin kuulua lähimmäisen, veljen veren syyttävää ääntä, joka ei anna rauhaa. Jumalan tahto on, että me olisimme valmiit ja kantaisimme ne tehtävät, mitkä meille avautuvat. Veljen veri huutaa, mutta on toinenkin veri, joka huutaa. Se

on Jeesuksen Kristuksen Jumalan Pojan veri. Se, joka joutuu huutamaan: ”Minun syntivelkani ovat ylen raskaat,” saa Jeesuksen tähden sanoa: ”mutta sinä annat anteeksi minun syntivelkani”.

Veisattuamme sitten yhteisesti virren 384 puhui piispa. Aiheena hänellä oli se seurakunnan synnintunnustus, mitä käytetään erikoisesti paastonaikana kirkkomme jumalanpalveluksissa. Se tapahtuu tällöin psalmin 130 sanoilla, näillä sanoilla, joilla ihmiset ovat vuodattaneet sydämensä Jumalan eteen jo noin 2500 vuotta sitten. — ”Syvyydestä minä huudan sinua, Herra. Herra, kuule minun ääneni. Tarkatkoot sinun korvasi minun rukousteni ääntä. — — —” Hän mainitsi tässä olevan kolme perusajatusta, joista ensimmäinen sisältyy sanaan syvyydestä”. — Monien mielestä uskontoa koskevat asiat ovat mielenkiintoisia. Sanomalehtikirjoituksissa väitellään ja keskustellaan niistä nykyään innokkaasti. On kuitenkin niin, että niin kauan kuin ihminen mestaroi ulkopuolisesti uskontoasioita, ei hänellä ole mitään käsitystä niistä. Pelastava usko syntyy vain ahdistetussa omassatunnossa. Sana ”syvyys” esiintyy Raamatussa monissa eri yhteyksissä, joissa on kysymys synnin häädystä. Tässä tilassa Jumala tulee todellisuudeksi ihmiselle. — ”Minä asun korkeudessa ja pyhydessä ja niitten tykönä, joilla on nöyrä henki.” (Jes. 57: 15) — Jumalalla on kaksi asuinpaikkaa, nimittäin taivaan kirkkaus ja nöyrä sydän. Kun veisaamme tai luemme Jeesuksen elämästä, on meidän muistettava, että hän eli meidän tähtemme koko elämänsä. Epätoivon Jeesus koki ristillä, kun hän tunsu, että Jumala oli hänet hyljännyt, siksi ettei olisi sitä tuskan syvyyttä, missä ihmisen täytyisi olla yksin. — ”Jos sinä, Herra, pidät mielessäsi synnit, Herra, kuka silloin kestää?” — Joka on kokenut synnin hätää, se on saanut nähdä, ettei omin neuvoin pääse mihinkään, vaan edessä on kadotus. — ”Mutta sinun tykönäsi on anteeksiantamus, että sinua peljättäisiin.” — Jumalan armosta puhutaan paljon. Sitä pidetään ikäänkuin luonnollisena asiana. Kuitenkin se on maksanut pyhän ja puhtaan elämän. Se, että Jumala Jeesuksen tähden antaa anteeksi, on kuin salama, kuin auringon nousu pimeän yön jälkeen, yllätys, jonka edessä ei voi kuin kiittää. Kun se kirkastuu meille, emme silloin enää puhu, vaan makaamme maassa. — Mitä voimme tehdä, jotta voisimme kulkea tien häädystä ylistykseen. Psalmin kirjoittaja sanoo edelleen: ”Minä odotan Herraa,

Rukous

Oi Herra lepopaikka mulle suo,
sä johda minut virran tyynen luo!
Ja anna vettä hiukan juodakseni!
Ja anna taivaanrauha sielulleni!

Sä Herra, auta! Tyrskyää jo meri!
Oi riittääkö viel' mulle pyhä veri
näin kurjalle ja syntisairahalle?
Mä saanhan katsoa vain Golgatalle

ja nähdä kasvot rakkaan mestarin?
Oi saanhan katsoa mä Pyhään Ristihin,
näin Herra, saanhan olla lunastettu lapsi
sä pesithän mun synneist' puhtahaksi?

Oi Herra oon vain tomua ja tuhkaa,
mua synty, maailma ja laki uhkaa.
— Mut' — kiitos, Golgatalta kuulen sanoman:
sä oot myös lunastettu lapsi taivahan! —

Maila Vesa (Pennanen).

minun sieluni odottaa, ja minä panen toivoni hänen sanaansa." — Ajassamme on se perusvika, ettemme odota Herraa ja ole hiljaa hänen edessään. Jokainen koti tarvitsee Mariaa, jonka kautta se saisi hengittää iäisyYTEEN. — Pyhä Sana kehoittaa meitä elämässämme tyhjentyämään sydämemme hädän Jumalan eteen ja jäämään odottamaan häntä.

Veisattuamme piispan puheen jälkeen Martti Lutherin virren 290, jonka sisältönä on juuri psalmi 130, puhui vielä pastori Luoma Herran työkutsusta. Hän muistutti siitä, että meidät on pantu ja uskottu Jumalan ja Vapahtajan työhön. Tällainen arvokas ja kallis lahja meille tarjotaan. Herra lähettää työhönsä sillä vallallaan, mikä hänellä on, mille maailman ruhtinas ei mahda mitään. — "Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa." Jumalan valtakunnan eturintamat ovat lähetysmailla, kuten Japanissa, Afrikassa, Israelissa ja Intiassa. — Myös kristillisen kansanopiston käyneiden tulisi olla etulinjan kristittyjä ympäristössään. Kristus on uskonut työhönsä heidätkin. Herra etsii rukoilijoita, niitä, jotka uskaltavat siihen, mitä hän tekee.

Ajatellessa näitä päiviä, jolloin saimme täällä opistolla taas kuulla voimakasta evankeliumin julistusta jäi varmaan keskeisimpänä mieleen kaikumaan sanoma siitä, mitä Jumalalta olemme elämässämme saaneet. Tästä opistomme johtaja mainitsi kiitospuheessaan päiväjuhlan lopussa. — Me olemme saaneet Jumalalta suuria lahjoja, kaikki ilman mitään omaa ansiotamme. Me olemme vain saaneet, olemme vain vastaanottajia. Meille on lahjoitettu syntien anteeksiantamuksessa iankaikkisen elämän rikkaus ja paljon muuta, mikä liittyy tähän jo täällä ajassa, kun Jumala meitä johdattaa eri elämänvaiheiden kautta. Tärkeintä kaikissa niissä on, että säilytämme sen, mitä Jumala on meille antanut Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa meidän Vapahtajassamme.

Olimme saaneet jälleen tuoreen tervehdyksen Jumalan armon rikkauksista ja meidät oli johdatettu viettämään hiljentynein mielin paastoaikaa.

Säilykseen velvoittavina meidän kaikkien mielissä, erikoisesti teidänkin, te hyvät entiset opistolaiset, alkaneen vuoden ensimmäisen rukouspäivän tekstin sanat: "Muista siis, mitä olet saanut ja kuullut ja ota siitä vaari — — —"

Katri Kannisto.

Kaukaisen Suomen ystävät!

Lastentarhamme sai äskettäin teiltä paljon kauniita leikkikaluja. Sydämellinen kiitos niistä! Täällä Hokkaidossa, jossa talvi on pitkä ja lunta on paljon, joudutaan lastentarhassa paljon leikkimään sisällä. Sentähden voitte kuvitella miten iloisia lapset ja me opettajat olimme, kun saimme niin paljon nukkeja, autoja, junia ja muita leluja.

Pienet lastentarhan lapset, joiden kieli ei vielä oikein joustavasti taivu puhumaan, juttelivat ennen näkemättömän iloisina: "Encho sensei (johtajatar)! Nämä leikkikalut ovat tulleet kaukaa Suomesta. Eikö niin? Me pidämme niitä hyvin, emme riko. Suomen tädeille ja sedille kiitoksia!"

Tähän asti aamuisin myöhästyneiden lasten, lasten, jotka eivät leikkineet sovinnossa toisten kanssa ja rajujen lasten, joita ei voinut yhtenäkkään päivänä päästää näkyvistään, näiden kanssa ei ole enää mitään vaikeutta. Kaikki leikkivät iloisina suuressa salissa.

Olemme kuulleet opettaja Piiraiselta, että te Suomen ystävät teette innokkaasti työtä japaninlähetyksen hyväksi ja rukoulette sen puolesta. Olemme teille siitä sydämestämme kiitollisia. Me, jotka työskentelemme tässä Jumalan nimeen pystytetyssä Mebae-lastentarhassa, tunnemme, että meillä jokaisella on todella suuri tehtävä.

Kokoonnumme kerran viikossa, johtajatar ja viisi opettajaa, opettajien kokoukseen yhdessä rukoilemaan ja keskustelemaan työstä. Silloin myös opettaja Piirainen puhuu meille Raamatun valossa lapsille niin tärkeästä uskonnollisesta kasvatuksesta.

Me rukoilemme Jumalaa, että lastentarha-aikana lasten sieluihin kylvetty pieni siemen kasvaisi ja edelleen kantaisi hedelmää. Pyydämme, että tekin rukoilisitte meidän heikkojen puolesta.

Muutaman kuukauden kuluttua tulee meidän kylmään Hokkaidoommekin lämmin kevät.

Joku aika sitten näimme äitien kokouksessa filmin Suomen kauniista metsistä ja järivistä. Oli aivan kuin olisi itsekin yht'äkkiä siirtynyt Suomeen. Kunpa joskus todella pääsisi näkemään, tuli mieleen.

Haluamme nyt välttämättä näyttää teille lasten onnelliset ilmeet, kun he pitelevät uusia leikkikalujaan. Tässä kuvassa on yksi pienimpien lasten luokka. Olkaa hyvät ja katsokaa sitä.

Opettajia on viisi. Pianon vieressä oleva opettaja on kaikkein tervein ja pyöreäposkisin, kiltti opettaja Hara. Seuraava on opettaja Momma. Tässä vähän jäykän näköinen, mutta todellisuudessa oikein innokas opettaja. Hänen vieressään istuva opettaja Yokoe on opettajista nuorin. Aina hymyilevä, herttainen opet-

Vielä kuvan johdosta

Eikö ole ihastuttava tuo kuva edellisellä sivulla! Tuntuu ihan rakkaalta. Tyttöillä on useimmilla nukke sylissään ja pojat leikkivät autoilla ja junilla ja vaikka minkä näköisillä vekottimilla. Ovat niin suloisia, että heitä saattaa katsella vaikka kuinka kauan. Ja niin iloisilta he näyttävät noitten leikkikalujensa kanssa. Ihan se on totta, että me olemme ne lähettäneet heille. Viimevuotinen lähetyskerho on asian takana.

Keskustelimme usein siitä, että olisi hauska antaa joskus jotain suoraan Kaisun lastentarhalle. Tiedusteltiin sitten, mitä he toivoisivat saavansa. Ihme ja kumma, heiltä puuttui nukkeja ja leikkikaluja, sellaisia oikeita nimittäin, joilla voi todella leikkiä. Onhan Japanissa kauniita nukkeja, mutta ne eivät kuulemma ole leikkimistä varten. Leikkikalut ovat myöskin heikkotekoisia.

Syksyllä lähti täältä kaksi aikamoista pakettia, toinen sisälsi tunnettuja Turun Marttakotiteollisuuden valmistamia nukkeja ja toinen lujatekoisia suomalaisia Jukka-leluja. Niinkuin nyt voimme huomata, ne ovat onnellisesti menneet perille ja tuottaneet iloa saajille. Varmaan mekin tunnemme itsemme onnellisiksi katsoessamme tuota kuvaa.

Eikö tunnu, että asia on tullut taas meille ikäänkuin läheisemmäksi. On armoa saada olla mukana tässä työssä tavalla tai toisella. Näittenkin lasten sydämiin kylvetään siementä, joka aikanaan on kantava varmaan kauniin sadon heille itselleen ja koko Japanin kansalle.

Muistammehan joka päivä Kaisua ja hänen työtään sekä koko lähetystyötä rukouksissamme. Ajatelkaamme, mitä muuta voisimme kenties vielä tehdä.

H. V.

taja. Seuraava, opettaja Kataoka on toiseksi kauimmin ollut tässä talossa. Hänellä on kyllä suuret silmät, vaikka ne nyt ovatkin aivan ummessa. Hänkin on innokas ja kiltti opettaja. Seuraava on kaikkien rakastama Encho Sensei. Tässä hän näyttää vähän väsyneeltä, mutta tavallisesti hän on paljon reippaamman näköinen. Lasten kiltti Encho Sensei, meidän hyvä opettajamme. Hänen vieressään on opettajista kaikkein vanhin, Kikuchi Sensei. Hän hymyilee iloisena, kun on saatu näin paljon leikkikaluja.

Mitsuko Kikuchi

Toveripäivät.

Ne saapuvat jälleen, ovat jo ihan ovella. Tapaamme taas opistoperhe toisiamme. Kylläkai sinäkin olet aikeissa lähteä? Yhdessäolon aikaa on tällä kertaa pitemmästi, koska aloitetaan jo lauantaina päivällä. Tätä on toivottu, koska aikaa on tuntunut aina olevan liian vähän. Päivien ohjelma on suunniteltu seuraavanlaiseksi:

Lauantaina 26 päivänä

Klo 14.00	Alkajaiset
15.00	Raamattutunti
16.00	Yhteislauluhetki
17.00	Päivällinen
18.00	Ryhmäkokoukset
19.00	Toveri-ilta: vuosikurssien esittäytyminen, merkkien jako ym.

Sunnuntaina 27 päivänä

Klo 8.00	Aamiainen
9.30	Jumalanpalvelus — kirkkokahvit
11.30	Toveriliiton vuosikokous
13.00	Päiväjuhla
18.00	Iltajuhla

Puhujiksi päivillemme ovat luvanneet tulla pastorit Matti Ahonen, Heikki Tikkanen, Edgar Vaalgamaa ja Aimo Junkkari. Erikoinen ilo on meillä odottaa juhlaamme lähetystyöntekijä Sanna Lipposta, joka on parhaillaan lomalla kotimaassa. Varsinkin Sapporon uutiset kiinnostavat meitä, sillä hänhän on ollut Kaisun edeltäjänä juuri Sapporon lastentarhassa. Mahdollisesti saamme vielä muitakin puhujia.

Jokaista odotetaan. Tarvitsemme yhdessäolon virkistystä ja ennenkaikkea uutta voimaa Jumalan omasta sanasta. Sitten taas "laulamme iloiten".

Tervetuloa!

Tämän opistokurssin **päätätäjäisjuhlat** käsityönäyttelyineen ovat Vapun päivänä. Tervetuloa!

Toveriliittolaisten tervehdyksiä.

LAHDESTA.

Saatuamme tiedon, että olemme valitut oppilaiksi Harjulan ompelupistoon, iloitsimme siitä. Mutta iloamme vaimensi ajatus: "Miten käy, kun joudumme entisistä ystävistä erilleen täysin tuntemattomaan ympäristöön". Mutta Herra hoitaa omiansa. Olemme Hänelle kiitollisia siitä, että Hän johdatti luoksemme evankelisen kansanopiston käyneen nuoren, joka kertoi kansanopistokerhosta.

Niin mekin sitten menimme, kun kerho kokoontui aloittamaan toimintaansa. Kerhoa johtaa pastori H. Harves. Myös pastori A. Kruusia olemme nähneet siellä usein. Kerhon jäsenet ovat 98 %:sti koululaisia, jotka ovat jatkamassa opintojaan eri ammattialoilla. Kerhon tarkoituksena on koota nuoria sen tulen ääreen, jonka ääressä saimme itsekukin opisto-aikanamme olla ja järjestää mahdollisuuksia olla sitä eteenpäin viemässä. Siinä mielessä toimivat lapsikerhot ja pyhäkoulut. Kerhoja on kolme: tyttö- sekä poikakerho ja lapsikerho alle 7-vuotiaille, jonka johto on meidän käsissämme. Jokaisessa kerhossa on 2 johtajaa, kaikki kansanopistokerhon jäseniä. Saamme tuntea itsemme todella pieniksi niiden ihmistainten edessä, mutta Jeesus aut-

taa, kun vain nöyrtyen muistaisimme sitä pyytää.

Kansanopistokerhossa luemme raamattua ja tutkimme sitä yhdessä. Jos jokin asia mieltä askarruttaa, voi tehdä kysymyksiä, joista yhdessä keskustellaan. Kerhot järjestävät yleisöiltoja, joissa on lasten ohjelmaa, opistokerholaisten puheita, laulua y.m. Muutaman kerran olemme saaneet osallistua myös pyhäkoulunpitoon.

Täällä oli Loimaan ev. kansanopiston järjestämä yleisötilaisuus. Opistolaiset esittivät ohjelmaa, oli opettajien puheita, laulua ja mikä ilahduttavinta, nuorten todistuksia.

Toivomme kaikille toveriliittolaisille hyvää talven jatkoa ja Taivaan Isän siunausta.

"Jos et vartijan sä lailla, kukkulalta huutaa voi, huonoinkin voi huokauksin Herran työtä kannattaa."

Aili Kinnunen ja
Maire Sormunen

TORNIOSTA.

"Nouse, ole kirkas!" Nämä sanat saimme tervehdykseksi, kun tulimme joululoman jälkeen jatkamaan työtämme jo tutuksi käyneeseen opinahjoomme, Tornion seminaariin.

Näillä kolmella sanalla tahtoisin teitäkin, rakkaat toveriliittolaiset, tervehtiä lehtemme välityksellä. — Olemme varmaankin jokainen jälleen vuoden vaihtuessa pysähtyneet ajattelemaan, mitä odotamme tältä uudelta vuodelta ja tehneet mielessämme hyviä uudenvuoden lupauksia ehkä rukoillen Jumalalta voimia niiden toteuttamiseen.

Mitä voivatkaan nämä kolme sanaa meille merkitä, jos todella pysähdymme niiden eteen! — Muistatko oman ihanan opistotalvesi, ja miten mielessäsi lupasit täyttää monta hyvää ajatusta, joita olit talven aikana pohtinut. — "Eihän se voi koskaan unohtua", ajattelet. — Niin, se oli ihanaa aikaa! Nyt monet, monet meistä ovat aivan erilaisessa ympäristössä, ehkä useat ovat suorittamassa omaa elämäntehtäväänsä, työtään. Monia on myös vielä elämänkutsumuksen edessä yrittäen saavuttaa tuloksia ja

"Pitkiä pellavia!" Laskiaispäivän iloa.

pyrkiä edistymään sillä paikalla, mihin Jumala on meidät kutsunut. Eräät meistä toveriliittolaisista ovat nyt parast'aikaa seminaareissa, kuka missäkin päin. Minä olen ehkä kaikkein pohjoisimpana, Torniossa saakka.

Tämä kaupunki on pieni ja rauhallinen, juuri koulukaupungiksi sopiva paikka. — Seminaarielämäänhän tahtoo aina kiire lyödä leimansa, mutta siitä huolimatta meillä on joka keskiviikko kokoon-tuva pieni raamattupiiri uskonnonlehtori Korhosen johdolla. Siellä yritämme hilljentyä Jumalan sanan ääreen ja rukoilla Jumalalta voimia, että jaksaisimme työskennellä virkeinä ponnistellen tulevaa elämäntehtäväämme varten. Tämän raamattupiirin yhteydessä toimii myös pieni kuoro, niin että saimme silloin tällöin käydä ilahduttamassa laulullamme m.m. sairaita ja vanhuksia.

Tänä sunnuntaina, 6. 2., jolloin kirjoitan tätä, olivat Kemian seurakunnan nuoret vieraanamme ja myöskin lähetysjohtaja Vapaavuori. Lähetysjohtaja on pitänyt täällä useita tilaisuuksia, joissa olen saanut olla mukana, ja nyt sunnuntai-iltana iltakirkossa siunattiin Afrikkaan uusi lähetti, Ulla Keskitalo.

Tornion keskiaikainen kirkko on sinänsä myös suuri elämys. Kirkon taidokkaisiin maalauksiin ja veistoksiin ei väsy koskaan. Kaikki on jotenkin niin kodikasta, että sinne tuntee menevänsä kuin vanhana ystävänsä ikivanhan temp-pelin suojiin. — Sama Jumalahan meillä on niin Torniossa kuin Kohtavaarassa-kin ja Häntä saamme lähestyä kaikissa vaiheissamme.

Palatakseni vielä tuohon alussa mainitsemaani sanaan: "Nouse, ole kirkas!" toivoisin jokaisen meistä opistolaisista tosiaankin toteuttavan tämän sanan velvoitusta usuin innoin tänä alkaneena vuonna ja varmasti Jumala siunaa meidät, kun sydämestämme toimimme.

Annali Silvennoinen

JO ENSUUSTA.

Kaipuu olleisiin miellyttäviin oloihin johtaa meitä ihmisiä tekemään pitkiä matkoja ja moniin muihin ponnisteluihin. Ja niin tapahtuu silloinkin, vaikka aivan lähellä on ihmisiä, jos heidän kanssaan ei ole sellaista yhteisymmärrystä, että voisi syntyä todellinen ja kestävä ystävyysuhde.

Hyvässä sisaruspiirissä ovat sisarukset toistensa uskottuja ystäviä, jotka voivat kantaa toistensa huolia ja iloita toisten-

Evankelisten opistojen talvipäiviltä.

Tavanmukaiset evankelisten opistojen talvipäivät ja hiihtokisat olivat tänä vuonna Kaustisen opistolla. Aivan sydäntä sykähdyttävä oli nähdä 10 suomenkielisen evankelisen sisaropiston edustajat kokoontuneena yhteiseen tutustumisiltaan isäntäopiston väen toivottaessa meidät sydämellisesti tervetulleiksi. — Tervetulopuheessaan johtaja Mäenpää tähdensi, ettei yhteisten päivien tarkoituksena ollut yksinomaan hiihto, vaan Jumala tahtoo erikoisesti tarjota sitä voimaa, jota tarvitaan uskon kilvoituksessa. Hän taivuttakoon sydämemme kuulemaan sanaa ja jäämään sanan alle. "Oon Jumalan lapsi, oon autuas lapsi, sä Jeesus jo teit minut vanhurskaaksi", kaikuivat sanat isäntäopiston tunnuslaulusta. Sama ilo Jeesuksen täytetystä työstä heijasteli jokaisen

sa menestyksestä. Samoin ovat myös opistoajan toverit niitä, joiden kanssa yhteisymmärrys ja keskinäinen luottamus on varsin läheinen.

Vieraisiin oloihin siirryttäessä jäävät opistoaikaiset ystävät usein etäälle. Asemaa ei paranna ihmisten kohtaaminen, jotka suorastaan tyrkyttävät ystävyytään, sillä vaistomaisesti tulee tällöin seuraavan lauseen ajatus mieleen: "Ne, jotka ovat kaikkein kiihkeimmät, tavoittelevat vain omaa etuaan, parhaat kuljeskelevat useimmiten ääneti omassa puutarhassaan".

Opiston tutussa seurapiirissä eläessämme emme kenties osaa oikein arvostaa todellisen ystävän merkitystä, mutta sieltä pois jouduttua sen arvo meille kirkastuu. Opisto aika tovereineen on ollut meille rakas, mutta vasta siitä eroon joutuessamme käsitämme kokemusperäisesti sen arvon. Tavatessamme toveriliittolaiset toisiamme tunnemme yhteisten asioiden tuomaa yhteenkuuluvaisuutta. Yhteinen hengellinen pohja on silta, jonka avulla me toveriliittolaiset toinen toistamme tukien kamppailemme eteenpäin. — Hyvä nykyinen opistolainen, käytä aikasi oikein, sillä kaikkea siellä opistoaikana saatua tarvitaan matkanvarrella. Samalla muistakaamme Jeesuksen sanat: "Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole."

Visa Ikonen

muun opiston edustajien vuorollaan esittäessä oman tunnuslaulunsa. Ensimmäisen yhteisen päivän painuessa iltaan oli meillä elävä tuntu siitä, että nämä päivät olivat eräs etsikkoajan hetki elämäsämme.

Seuraava sunnuntaipäivä oli varattu erikoisesti Jumalan sanan parissa vietettäväksi. Olihan päivän ohjelmassa jumalanpalvelus, raamattutunti ja iltajuhla. Päivän jumalanpalveluksesta jäivät johtaja Koskenniemen saarnassa esiintyneet ajatukset puhuttelemaan mieliämme. Saarnan keskeisenä aiheena olivat sanat: "Jos ei nisun jyvä putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin, mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää." Moni ajattelee, että minun pitäisi ensin muuttua toiseksi, paremmaksi ihmiseksi, ennenkuin voin nähdä Jeesuksen ja ennenkuin Hän tulee elämäni. Mutta Jeesus avasi toisen näköalan — kuvan nisunjyvästä. Ei Ihmisen Poika tullut palvelevaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaksi monen edestä. Kun vain syntimme paljastuvat, voi Jeesus pyyhkiä ne yhdellä kertaa pois. Nisun jyvä kuoli, Jeesus antoi kaikkensa. Vapahtajan hartioilla oli meidän syntimme, mutta kuolema tuotti koko maailman syntien sovituksen. Nisun jyvä tarkoittaa myös ihmistä. Epäuskossa elävä ihminen on kuin kova nisun jyvä. Sydän elää itsellensä suljetun kuoren alla ja synti langettaa meidät itsekkääseen elämään. Mutta jos Jumalan sanan siemen pääsee vaikuttamaan ihmissydämessä, näyttää se oman huonouden ja heikkouden ja synnyttää uutta elämää. — Kunpa risti saisi vetää meitä jokaista juurelleen, niin ettei kukaan saisi rauhaa omassa kuoressaan, vaan tulisi vedetyksi Herran käsiin. Onneton se, joka koettaa säilyttää sydämessään kovan kuoren ja elää yhdessä syntinsä kanssa. — Missä Jumalan armo sulattaa sydämet, siellä jäädyään Jeesuksen omiksi, opitaan auttamaan toisiaan, ymmärtämään ja antamaan anteeksi. Näin kypsyy viljaa taivaan aittaan.

Pastori Tammisen raamattutunnin aiheena oli valo. Eiköhän myös käynyt kirjaimellisesti toteen, että tuon tunnin kuluessa moneen hämäärään asiaan saimme todella valoa. — Me ihmiset emme huomaa omaa pimeyttämme ja siksi meidän on niin vaikea tulla valkeuteen. Mitentotta onkaan usein kohdallamme Jeesuksen sana fariseukselle: "Sentähden, että sanotte näkevänne, teidän syntinne pysyy." Minua henkilökohtaisesti jäi erikoisesti muistuttamaan, että oman

synnin tuntemiseksi on hyvä neuvo: jos me näemme jonkin vian toisessa, se sama vika on paljon suurempana meissä itsesämme. Helpoimmin näemme toisessa ihmisessä juuri sen synnin, joka meille itsellemme on hyvin rakas. — Eikö siinä olekin ajattelemisen aihetta meille jokaiselle!

Iltatilaisuus oli Kaustisen kirkossa samoin kuin jumalanpalveluskin. Siellä puhuivat pastorit Lyly, Pulli ja Tamminen. Erittäin miellyttävää kuultavaa olivat kanteleyhtyeen ja kirkkokuoron esitykset, jotka saivat mielet herkistymään ja tuntemaan todella taivasikävää.

Maanantaina varsinaisen kisapäivän aamuna herätessämme havaitsimme taivaan vetäytyneen pilveen ja melkoisen tiheä lumisade rajoitti näkyvyyttä. Mitä nyt hiihtäjät arvelevat? Millainen on keli? Nousi monia kysymyksiä mieleen. Yksi asia oli varmaa, sää oli kaikilla samanlainen. — Päivällä sitten kello 12 alkoi kilpailu ladulla paremmuudesta. Kovasti siinä riitti jännäämistä, kuka korjaa voitot, mutta eipä siinä lopulta ollut taaskaan toisilla mitään puhumista, kun Kitee löi "valtit" esiin, t.s. pani sekä miesten että naisten sarjan parhaan hiihtäjän ladulle ja näin tämän huomattavan paremmuuden johdosta hankki myös joukkuevoiton. Aivan yllättäen meidän oma joukkueemme pääsi kunniaakkaalle toiselle tilalle isäntäopiston sijoituessa kolmannelle. Juhlava palkintojenjakotilaisuus sitten virallisesti päätikin yhdessäolomme.

Kiitollisina jäämme muistelemaan Kaustisen antoisia talvipäiviä. Ystävällinen isäntäopisto kaikkine asukkaineen epäitsekkäästi uhrautuen jaksoi pitää meitä nämä päivät vierainaan aina herttaisesti hymyillen. Kun oli edessä kotimatka, tunsimme kaiken ajallisen hyvän ohella saaneemme Jumalalta evääksemme sitä voimaa, jota tarvitsemme elämän taipaleella uskon kilvoituksessa.

Aino Karjalainen

Toveriliitto toimii

Talvisen sunnuntaiaamun vielä hämärässä oli joukko nykyisiä opistolaisia, johtajatar, opettaja Surakka ynnä muutamia toveriliittolaisia matkalle lähdössä. He suunnistivat askeleensa Koh-

tavaaran pysäkillä ja nousivat siitä junaan aikoen matkustaa Joensuuhun. Olimme menossa pitämään opistojuhlia toveriliiton merkeissä.

Menomatka sujui oikein hyvin, vaikka hiukan nukutti aikaisen ylösnousun takia. Matkalla lauloimme ja harjoittelimme ohjelmaa. Suuri nautinto oli katsella maisemia, sillä harvoin ovat puut niin huurteisia ja kauniita, kuin sinä sunnuntaina oli. Kun aurinko vielä kirkasti kaiken, niin talvinen luonto esiintyi todella ihanimmassa juhlapuvussaan. Joukkomme kasvoi, mitä lähemmäksi määrän-päätä tulimme ja matkamme tuntui siten lupaavalta.

Ensimmäinen pysähdyspaikka oli Kontiolahti. Kontiolahden kirkossa on talvella kylmä, sentähden jumalanpalvelus pidetään seurakuntatalossa. Jumalanpalvelus oli jo alkanut, kun me ehdimme sitä kuulemaan. Hiivimme penkkeihin ja hiljennyimme seuraamaan rovasti Hakamiehen saarnaa. Rovasti puhui hyvin liikkuvasti ja kauniisti samarialaisesta naisesta, jolta Jeesus pyysi vettä juodakseen. Oli keskipäivän helle ja Jeesus oli väsynyt ja olisi mielellään juonut levähtäessään raikasta vettä. Sitä hän pyysi naiselta, jonka synnit ja rikokset Hän tiesi suuriksi. Puhuja kuvaili sitä tunnetta, mikä naisella oli seistessään Jeesuksen edessä. Hän oli ensin onneton, mutta saadessaan "elävää vettä" hän tuli onnelliseksi. Myös Jeesus oli onnellinen, hän oli sitä sentähden, kun oli taas saanut auttaa yhtä ihmisraukkaa. Hänen ruokansa oli se, että hän teki lähettäjänsä tahdon. Saarnansa lopussa kohdisti rovasti Hakamies sanansa meille nuorille kehoittaen meitäkin tekemään Jumalan valtakunnan työtä. Onnellinen se ihminen, joka saa edes yhden ihmisen parannuksen tielle. Työ Herrassa ei ole turha.

Jumalanpalveluksen päätyttyä siirryimme lähellä olevalle kansakoululle. Siellä oli Marttojen vuosikokous, jossa meidän oli myöskin tarkoitus suorittaa ohjelmaamme. Vastassa oli marttapukuiset emännät, jotka heti ohjasivat meidät kahvipöytään. Näitten kirkkokahvien jälkeen alkoi varsinainen tilaisuus. Ensimmäisen puheenvuoron käytti Marttojen puheenjohtaja, rovastinrouva Hakamies mainiten m.m., että martoilla ja kansanopistolla on yhteinen päämäärä: tehdä työtä Suomen kotien hyväksi. Sitten oli meidän vuoromme, esitimme laulua ja lausuntaa, johtajatar puhui ja pari toveriliittolaista kertoi opistossa

saamistaan vaikutteista. Erikoisesti jäi mieleen rovasti Hakamiehen sydämellisyys hänen toivottaessaan joukollemme Jumalan siunausta. Sattui vielä niin, että hän tunsu erään ohjelmansuorittajista kastamakseen lapseksi, kyyneleet silmissä hän puristi tämän kättä ja kehoitti edelleenkin rohkeasti todistamaan Vapahtajastaan. Se oli todella liikuttava tapaus. Alkoi sitten virallinen vuosikokous, mutta me olimme saaneet viettää ihmeellisen lämpöisen ja siunatun yhdessäolon hetken Kontiolahden Marttojen kanssa.

Kontiolahdesta jatkoimme matkaa linja-autossa Joensuuhun. Kaupungissa oli ensimmäinen ehtomme saada syötävää jostakin ravintolasta. Sitä saimmekin ja niinpä oli oloamme aivan toisenlainen sen jälkeen. — Joensuussa oli kokouspaikkamme seurakuntatalo. Sinne menimme ja kävimme harjoittelemaan yhteisiä esityksiämme, m.m. kuorolaulua. Huomasimme siinä ryhmittymämme, että meitä oli suuri joukko. Oli nimittäin tullut useita toveriliittolaisia vielä Joensuusta ja lähiympäristöstäkin. Juhlapaikka oli avara ja valoisa, sen sali oli erittäin kaunis edessä kasvavine palmuineen. Hiukan jännittyneinä odotimme klo 18:a ja ennenmuuta sitä, tulisiko yleisöä juhlaamme. Jo puoli tuntia ennen juhlan alkua saimme iloksemme huomata, että yleisöä tuli suurin joukoin ja mukana oli myös nuoria. Matkamme ei ollut mennyt hukkaan, Jumala oli siunannut meitä! Nyt nousi eteen kysymys: kuinka me ohjelmansuorittajat selviydymme monista esityksistä, voimmeko me puolestamme antaa kuulijoillemme sitä, mitä he mahdollisesti meiltä odottaisivat. Lienee itsekukin rukoillut Jumalaa ja Häneen luottaen käynyt todistamaan: "Meillä on lunastus."

Niin juhlamme sitten alkoi. Hiljennyimme kuuntelemaan Pekka Lehikoisen pitämää alkupuhetta. Sitten seurasi duetto, jonka esittivät Toini Turunen ja Veijo Kettunen. Lausuntaa esitti nykyinen opistolainen Eila Niskanen ja sitten kuulumme pastori Mannisen puhuvan. Puheen jälkeen lauloimme kuorossa tunnuslaulumme ja "Oi Jeesuksen..." Sitten johtajatar puheessaan aivankuin avasi tien meille opistonkäyneille kertomaan siitä, mitä opistoauka on antanut. Siitä kertoivat Impi Piitulainen, Toini Turunen, Kalevi Rätty ja Veijo Kettunen. Ennen näitä puheenvuoroja oli kuitenkin ohjelmassa vielä toveriliittolaisten poikien laulu: "Jeesus kuule rukoukset". Nykyisten opistolaisten ryhmä oli harjoi-

tellut "Tuhlaajapojan", jonka he sitten tuon pikku puheitten sarjan jälkeen esittivät. Helka Heikura, Saara Lehikoinen ja Erkki Mutanen, myöskin nykyisiä oppilaita, esittivät vielä tertsettilaulua. Aivankuin huomaamatta oli aika kulu- nut ja juhlamme ohjelmassa tuli loppu- puheen vuoro, jonka piti Erkki Korhonen ja niin saimme hiljentyä loppurukouk- seen ja virteen. — Juhla oli päätynyt ja yleisö alkoi vetäytyä pois juhlasalista. Meillä ei ollut mitään kiirettä, sillä seu- rakuntatalo oli myöskin majapaikkanam- me, jossa oli aikomuksemme viettää yö- me. Tee- ja voileipätarjojien jälkeen kuitenkin pistäydyimme hetkeksi kau- punkia katselemaan ja vasta sitten olim- me valmiit nukkumaan. Kiitollisina Ju- malalle ja kiitollisina retken järjestäjille päätimme päivämme monet vaiheet yh- tymällä iltalauluun: "Levolle lasken Luo- jani, armias ole suojani".

Oli todella antoisa matka. Saimme tuntea Jumalan siunausta itse ja toivot- tavasti sitä saivat tuntea myös meitä kuulemaan tulleet veljet ja sisaret. "Meil- lä on lunastus" ja siitä lunastuksesta on ihanaa kertoa myös toisille! Sen saimme todeta jälleen tämän retkemme aikana.

Impi Piitulainen

Tietoomme on tullut

KIHLLOISSA:

Artturi Kyllönen	
Eevi Kuvaja	1942—43
Aarne Heinänen	
Helli Leppänen	1946—47
Aarne Onatsu	
Lyyli Tampio	1946—47
Viljo Korhonen	
Ella Kokkonen	1947—48
Pauli Timonen	
Irma Ollilainen	1948—49
Heino Haverinen	
Lahja Pyykönen	1948—49
Arvi Muikku	
Kerttu Honkanen	1950—51
Veikko Kortelainen	
Aino Häkkinen	1950—51
Raimo Bogdanoff	
Rauha Pyykkö	1950—51
Kalevi Rätty	1950—51

Saara Lehikoinen	1954—55
Onni Muikku	
Marjatta Komulainen	1951—52
Onni Kukkonen	
Mirja Kortelainen	1951—52
Toivo Pölönen	
Impi Piitulainen	1951—52
Heikki Bruce	
Eila Raijas	1952—53
Veikko Lehikoinen	
Hertta Pehkonen	1952—53
Toivo Heikkinen	
Helvi Polvinen	1952—53
Eino Saarelainen	1953—54
Tyyne Laakkonen	
Veijo Kettunen	1953—54
Toini Turunen	1953—54

VIHITTY:

Jorma Tiensuu	
Rauni Riissanen	1950—51
Liisa Jaskanen	1951—52
Pauli Pöysti	
Mauri Martikainen	
Sirkka Haikonen	1953—54

Parhainta Onnea!

"Joka painaa mieleensä sanan, se löytää onnen." San. 16: 20.

★ ★

Suosittelaa.

Anna-Kaarina Aalto: Naisena ny-
kyajassa. 130 s. 220: — mk. Kirkon
Nuorisio 1954.

Saadessani opistotyössä naistentun-
neilla tutustua niihin ongelmiin, jotka jo
opistoaikana askarruttavat nuorten miel-
tä ja myöhemmin monen entisen opis-
tolaisen avautuessa aviovaimona ja äiti-
nä toiselle äidille puhumaan kokemuk-
sistaan ja vaikeuksistaan, olen toivonut
voivani suositella jotain kirjaa, jossa sel-
västi ja helppotajuisesti opastettaisiin
meitä kaikenikäisiä naisia asennoitu-
maan oikein elämäämme, varsinkin sii-
hen, mitä me naisina joudumme koke-
maan ja antamaan. Olen nyt mielestäni
sellaisen kirjan "keksinyt". Se on yllä
mainittu lääket.lis. Anna-Kaarina Aallon
kirja, Kirkon Nuorisio viime vuonna
julkaisema.

Kirja on kirjoitettu pirteästi ja kan-
santajuisesti. Naisen ongelmat, joita kir-
joittaja — 7 pojan äiti — käsittelee, tu-

levat läheisesti myötäellettynä esitetyksi. Omakohtaisen kokemuksen takaa kuulua tieteellinen asiantuntemus ja neuvolatyössä sekä yksityisessä praktiikassa saavutettu lääkärikokemus.

Jokaisella naisella on eri ikäkausina omat vaikeutensa ja ongelmansa, joissa tarvitsisi asiallista opastusta, varsinkin sielun tai ruumiin joutuessa häiriötiloihin. Kirjaa lukiessamme on kuin istuisimme lääkärin vastaanottohuoneen tuolissa saamassa asiallista ohjausta arkaluontoisissakin asioissa. Siinä paneudutaan nuoren naisen kanssa tutustumaan ihmisruumiin kehitykseen ja toimintoihin, pohditaan oikeaa rakkautta ja vapaita suhteita seurauksineen, käsitellään yksinäisen naisen osaa ja paneudutaan perheen äidin ongelmiin. Kun mainitsemme muutamien lukujen aiheita: "Vapaat sukupuolisuhteet ja naisen vastuu", "Aiotko avioliittoon?", "Avio-onnen perusteita", "Äitiyden ongelma" ja "Naisen vaikeita vuosia", huomaamme, miten monipuolisesti asiaa on valotettu. Lisäksi kirja sisältää mielenkiintoiset pakinat: "Elätkö vai olenko?", "Kuinka pysyn pirteänä", "Miksi lapset hermostuvat?", "Kun perheen äiti sairastuu", "Naisen hermot" ja "Arvomme ja tehtävämme naisina".

Kirjassa sanotaan meille kirpeitä totuuksia virheistämme ja erheistämme, mutta myös rohkaistaan ja lohdutetaan, ja erikoisesti siinä tahtotaan auttaa meitä tajuamaan suuriarvoinen tehtävämme ja vastuumme ja opettaa meitä ilolla ja arvokkuudella täyttämään se paikka, jonka Jumala on meille suonut. Kirjoittaja-lääkärin kaikissa neuvoissa kuuluu omakohtainen kristillinen vakaus, joka nöyrästi tunnustaa ihmisen avuttomuuden ja kehoittaa kiireisen ja hermostuneen aikamme rikkinäisiä ihmisiä kääntymään Taivallisen Ylilääkärin puoleen, jolla on vastaanotto yötä päivää, pyhät ja arjet.

Luettuaan kirjan "Naisena nykyajassa" tuntee, ettei aika sen parissa ole mennyt hukkaan, ja mielellään tallettaa kirjan ottaakseen sen taas uudelleen esille tarvittaessa. Toivoisi sen jokaisen naisen kirjastoon.

Valva Saloma

Yhteisessä raamatunluvussamme tulemme huhtikuun lopussa Jeremian kirjan loppuun, jolloin siirrymme psalmeihin. Tehkäämme se toukokuun 1 päivänä. Siis 1 luku päivässä!

Nurmeksen seudun ev. Kansanopiston Kannatusyhdistys r.y:n vuosikokous

pidettiin opistolla 30/1 1955. Kokoukselle esitetyistä v. 1954 tapahtumista ja saavutuksista lienee paikallaan Pirtin Viestin välityksellä kertoa jotain Kannatusyhdistyksen hajallaoleville jäsenille.

Kuluneen vuoden vaiheista mainittiin aluksi kaksi menetystä: kouluneuvos Yrjö Länsiluodon kuolemasta 22/9, levinnyt viesti ei varmaan tuntunut kenestäkään yhdistyksen jäsenestä yhdentekevältä. On syytä nöyrään kiittolisuuteen hänen muistoaan mainittaessa, samoin kuin on aihetta pyytää Jumalan ohjausta siihen ratkaisuun, jossa hänen seuraajansa valitaan. — Rovasti Kristian Tammio, Kannatusyhdistyksemme kunniajäsen ja johtokuntamme monivuotinen puheenjohtaja, sai iäisyyskutsun 23/11. Tämä merkitsi hänelle vapautumista hellittämättömän, ankaran taudin otteesta, joka toista vuotta oli jäytännyt hänen olentonsa. Mutta erikoisesti opiston kannalta tämä merkitsi aukkoa uskollisimpien ystävien joukkoon. Lieneekö Taivaallinen Isä jo valinnut seuraajan hänen paikalleen. Niin toivomme samalla kun kiittäen muistamme kaikkea sitä, mitä Jumalalta hänen kauttaan saimme.

Varsinaisten talvityökausien säännöllisen opetustyön ohella ja lisäksi ovat työhön tuoneet vaihtelua ja oman lisänsä seuraavassa mainitut vierailleet luennoitsijat ja puhujat tai eri aiheitten ympärille muodostuneet juhlat samoin kuin retket tai muut toiminnat. Tammi-kuulla piti Kuopion Hiippakunnan pyhäkoulupastori Tapani Luoma opistolla pyhäkoulukurssit (15 t.). Pohjois-Karjalan Maanviljelysseuran konehoidonneuvoja Seppo Vähänen piti miesoppilaille maatalouskone- ja moottoriturssit (40 t.). Luennoitsijoina vierailivat rov. Kr. Tammio ja maist. Viiri Hakkarainen. Helmikuulla vierailivat Rajaseutuyhdistyksen taholta rva A. Frey, toimittaja Rutanen ja op. O. A. Kärnä. Osuustoiminnan historiaa samoin kuin sen nykyisiä muotoja esittelivät hrat Nisula ja Väinölä. Naapurioiston kanssa on entiseen tapaan pidetty yhteyttä tällä kertaa Kylänlahteen tehdyn vierailu- ja hiihtokilpamatkan muodossa, jolloin oma opistomme selviytyi voittajana. Pohjois-

Karjalan ja Kainuun Nuorisoliittopiirin talvijuhlaa vietettiin opistolla 20—21/2. Evankelisten kansanopistojen talvipäiville osallistuttiin tänäkin talvena lähettämällä edustus- ja kilpailujoukkue Kiteen opistolle. Maaliskuulla vierailivat rov. V. Niinivaara, kansanopiston johtaja, past. Jorma Louhivuori ja saarn. A. Raninen. Paikallisen kylätoimikunnan kanssa järjestettiin vanhusten juhla 14/3. Halukkaille oppilaille tarjoutui tilaisuus osallistua Turun Konekirjoituskoulun toimeenpanemille konekirjoituskursseille (40—50 t.) ja saada taidostaan todistus 18/3. Toveripäiviä vietettiin 24—25/3. Kuopion Hiippakunnan nuorisopäiville osallistuttiin koko opistolaisjoukolla 27—28/3 ja 30/3 Nurmeksen mlkn kunnanvaltuusto piti tavanomaisen kokouksensa opistolla. Huhtikuulla vierailivat neiti Hilda Koskimies Evank. yhdistyksestä ja Sisälähetysseuran johtaja, past. Kusti Korhonen seuran työmuotoja esittelemässä ja Pielisjärven seurakunnan nuoret retkeilivät opistolla järjestäen samalla yleisöillan. 2/5 oli työkauden päättäjäisjuhla käsityönäyttelyineen. 10/5—24/6 järjestettiin pukuompelu- ja kutomakurssit. 1—10/6 pidettiin rippikoululeiri oppikoululaisille, osanottajia 22. 11—20/6 viettivät Hiippakunnan ja eräiden seurakuntien sekä Kotikasvatusyhdistyksen lähettämät äidit lomaa opistolla. 23—24/6 vietettiin vuosittaista juhannusjuhlaa kesäkursien käsityönäyttelyineen. Opiston puolesta on ollut edustaja Sairalan evankelisen kansanopiston 30-v. juhlassa 13/6 Iitin Perheniemessä. Kesäjuhlia opistomme merkeissä on pidetty Valtimolla, Kuhmossa, Pielisjärvellä, Juuassa, Rautavaaralla, Polvijärvellä, Kontiolahdella, Ilomantsissa ja Enossa paitsi eri kylissä myöskin kirkossa. Kajaanissa pidettyyn nuorisoliittopiirin kesäjuhlaan on osallistuttu.

Uusi työkausi alkoi 19/10 oppilasmäärin $17+57=74$. Kaikkia pyrkijöitä ei voitu ottaa vastaan erikoisesti asuntotilojen puutteen vuoksi. Kannatusyhdistyksen syyskokous pidettiin 28/11 1954. Syys työkausi päättyi tavanomaiseen joulujuhlaan 21/12.

Johtokuntaan, jonka erovuoroiset jäsenet syyskokous valitsi uudelleen tehtäväänsä, ovat kuuluneet maanvilj. Juho

Ikonen puheenjohtajana, opettaja Väinö Vakkilainen varapuheenjohtajana sekä jäsenet rovasti A. Koivisto, toim.joht. P. J. Sopanen, kansanedustaja A. Ikonen, emäntä Sanni Eskelinen, maanviljelijät Pekka Piironen ja Arvi Mustonen sekä urakoitsija E. Okkonen. Paikkakunnalta muuttaneen toim.joht. P. J. Sopasen tilalle johtokuntaan valittiin toim.joht. J. Törhönen.

Vanhan navetan käytyä liian huonoksi lehmien pitoon ja uuden osottautuessa kannattamattoman kalliiksi päätettiin myydä lehmät. Päätös toteutettiin syyskuulla. — Päärakennuksessa jouduttiin suorittamaan huomattava korjaustyö, kun äsuinkerroksen puisessa välipohjassa viemäriputkeen tullut vuoto oli päässyt lahottamaan vasioja. Tältä osaltaan välipohja uusittiin rautabetonista ja työ saatiin suoritetuksi uuden työkauden alkuun mennessä. — Riittävämmän ja arveluttavan huonon veden muodostaman tilanteen korjaamiseksi ryhdyttiin kaivamaan uutta kaivoa opiston läheisyydessä olevan lähteen äärelle, ja kaivojen valmistuttua vetämään vesijohtoa n. 200 m opistorakennukseen. Työ oli erittäin vaikea maaperän vaikeasti kaivettavan saven vuoksi. Vaikeuksista huolimatta yritys onnistui tyydyttävästi ja sen ansiosta on sekä veden saanti että erikoisesti sen laatu suuresti parantunut. — Vielä mainittakoon veistonopettajan asunnon lämmityslaitteitten uusinta, jolloin entisten kehnoksi käyneitten uunien tilalle asennettiin Kastorin väliseinä-keskuslämmitysuni, joka yhdestä tulipesästä lämmittää paitsi alakertaa myöskin vesiradiaattoreilla yläkerran huoneet.

Tilintarkastajina ovat toimineet ap. joht. Eino Palsa ja kontt.pääll. Veijo Karhinen. Tilinpäätös osoittaa mm., että lainojen korkoihin on käytetty v. -54 1.500.000:—. Lainoja on voitu lyhentää yht. 1.200.000:—. Lahjoituksina ja juhlatuloina on saatu 640.000:—, josta myöskin kannatusyhdistyksen jäsenet ansaitsevat kiitoksen.

Ylin kiitos jälleen Jumalalle, joka on kuluneenakin vuotena ollut uskollinen auttaja ja siunannut heikoin ihmisvoimin suoritettua työn opistossamme.

Toivo Salomaa

Naapurit vieraana.

Tällä kertaa oli kylänlahtelaisten vuoro olla meillä. Hiihtäjät saapuivat jo päivää ennen kilpailuja, siis tiistaina maalis-kuun 1 päivänä. Kerrassaan juhlallinen oli heidän joukkonsa. Olimme aivan "ällikällä" lyödyt, kun asemalta asteli 20-henkinen hiihtäjäjoukko, 12 tyttöä ja 8 poikaa, johtajanaan agronomi Aino Keränen. Kun he lisäksi toivat tullessaan kirkkaan, aurinkoisen sään, tuntui jo heti alusta saakka mieltäkohottavalta. Tervetulokahvien jälkeen lähtivät vieraamme kohta tutustumaan latuun. Illalla oli ohjelmassa yhteinen uskontotunti ja varjokuvaesitys Palestiinasta.

Keskiviikkoamuna saapui loppujoukko, mukana oli kaikki opettajatkin. Oli sydäntälämmittävää nähdä juhlasalimme täyttyvän opistonuorista, naapuriopistojen tytöistä ja pojista. Opistolainen Martti Vaakanainen toivotti meidän puolesta vieraat tervetulleiksi. Kuulimme molempien opistojen kuorojen laulua ja johtaja Ojajarvi puhui tällaisen kanssakäymisen merkityksestä.

Alkoi sitten se jännittävä kilpailu, klo 11. Kylälahden tyttöjen lähdöstä jo kohta näki, että heillä oli tarkoitus voittaa. Ylivoimaisen hyviä olivat. Mutta hyviä olivat puolestaan myös meidän pojat. Tulokset voi nähdä kilpailuselostuksesta.

Jäljellä oli enää palkintojenjakotilaisuus puheineen ja lauluineen. Pokaali siirtyi ensi vuodeksi naapurien omistukseen. Nopeasti olivat kuluneet yhdessäolon hetket, joista jäi mieleen lämmittävä muisto.

Kaustisen hiihtopäivät 19-20. 2. -55.

Opistojen tulokset:

1) Kiteen opisto 70.14, 2) Nurmeksen opisto 72.37,5, 3) Kaustisen opisto 73.02, 4) Karstulan opisto 73.55,5, 5) Sairalan opisto 74.51, 6) Kauhajoen opisto 74.55, 7) Helsingin opisto 75.26, 8) Karkun opisto 76.10, 9) Loimaan opisto 76.59, 10) Muurlan opisto 78.13,5.

Miesten 10 km:n hiihdon joukkue- tulokset:

1) Kiteen opisto 43.00, 2) Nurmeksen opisto 44.32,5, 3) Kaustisen opisto 45.14, 4) Helsingin opisto 46.31, 5) Sairalan opisto 46.44, 6) opisto 46.50,5, Karstulan 7) Karkun opisto 46.59, 8) Kauhajoen opisto 47.31, 9) Loimaan opisto 47.47, 10) Muurlan opisto 48.55,5.

Naisten 5 km:n hiihdon joukkue- tulokset:

1) Karstulan opisto 27.05, 2) Kiteen opisto 27.14, 3) Kauhajoen opisto 27.24, 4) Kaustisen opisto 27.48, 5) Nurmeksen opisto 28.05, 6) Sairalan opisto 28.07, 7) Helsingin opisto 28.55, 8) Karkun opisto 29.11, 9) Loimaan opisto 29.12, 10) Muurlan opisto 29.18.

10 PARHAAN TULOKSET:

Miesten:

1) Tiainen, Pentti Kitee 40.15, 2) Kanala, Aarno Kaustinen 42.16, 3) Kallio, Pentti Helsinki 43.47, 4) Ruppenen, Pekka Nurmes 43.54, 5) Mutanen, Erkki Nurmes 44.13, 6) Vaakanainen, Heikki Nurmes 44.32, 7) Muuronen, Pentti Sairala 45.10, 8) Suokari, Anssi Loimaa 45.28, 9) Kettunen, Esko Nurmes 45.31, 10) Pöysti, Matti Loimaa 45.38.

Naisten:

1) Olenius, Irma Kitee 26.13, 2) Haukurauma, Terttu Karstula 26.56, 3) Ovaska, Kirsti Sairala 27.01, 4) Lehtonen, Eila Kauhajoki 27.08, 5) Tapiola, Kerttu Sairala 27.09, 6) Lakanen, Kaarina Karstula 27.15, 7) Ojala, Anna Kauhajoki 27.19, 8) Silmu, Mirja Karkku 27.23, 9) Haapala, Marjatta Kauhajoki 27.26, 10) Kautto, Maija Karstula 27.28.

Mainittakoon, että sääntöjen mukaan oli opistomme joukkue tulokseen lasketava 4 pojan ja 3 tytön ajat.

Pielisjärven ja Nurmeksen opisto- jen hiihtokilpailut 2. 3. -55.

Naisten sarja:

1) Anja Gerlander PPK 20.51, 2) Irja Oksman PPK 20.56, 3) Maila Kinnunen NEK 21.09, 4) Helka Heikura NEK 21.54, 5) Elma Oinonen PPK 22.31, 6) Anja Kuivalainen PPK 22.50, 7) Elsa Sivonen PPK 23.01, 8) Sonja Saastamoinen PPK 23.18, 9) Martta Piironen NEK 23.36, 10) Toini Partanen PPK 23.54.

Miesten sarja:

1) Heikki Vaakanainen NEK 34.36, 2) Esko Kettunen NEK 34.54, 3) Erkki Molsä PPK 35.05, 4) Erkki Mutanen NEK 35.11, 5) Vilho Mukkala NEK 35.17, 6) Pentti Ikonen PPK 35.34, 7) Pekka Ruppenen NEK 35.47, 8) Martti Hara PPK 36.01, 9) Martti Vaakanainen NEK 36.34, 10) Aulis Konttinen PPK 36.53.

Naisten keskiaika (5) PPK 22.02, NEK 23.06.

Miesten keskiaika (3) NEK 34.53, PPK 35.35.

Yhteistulos: PPK 57.35, NEK 57.59.